

Cesta válečníka

Stará redgardská báseň

zdálené příběhy zpívala hvězda jasná
zahalena ve stříbře jokudské cti válečníka,
ten z paluby své lodi vítá rána časná,
by do boje vyrazil, dělat plazům společníka.

A pán run, tak časně, tak strašně se nudil,
že loď svou s večerním vánkem opustil,
snad aby stočeného hada vzbudil
a jeho šupinatou košili k svému tělu pustil.

A paní Východní, jejíž každé stvoření,
ať už spí, či plíží se, může děsit a vstát,
křičí, oči její planou jak po divokém koření,
když spatří červa, na nějž pohled nelze přestát.

A oř ve zbroji přidá se k činu tomu.
Bez jeho snahy nic nebude dokonáno.
Cválá nocí, blíží se hadímu skonu,
dílu, jež zkušenému válečníku přenecháno.

Pak had povstal, ke koni se přiblíživ,
svou kořist na kusy trhat by chtěl.
Válečníkův meč však hadovým plánům ublíživ,
konečně svou cestu dokonat směl.